

toto zastupitelstvo býti podle § 59 ob. řádu vol. svoláno a vykonati úkony v tomto předpise určené. Avšak právě tak jest zjevno, že povolením odkladného účinku zůstal by st-l členem obecního zastupitelstva se všemi jeho právy, z nichž by nemohl býti vylučován, ač podle ustanovení § 5 č. 2 — jak o tom byla řeč nahoře — nejso volitelný podle vůle zákonodárcovy členem obecního zastupitelstva státi se neměl. Ustanovení § 5 č. 2 ob. řádu volebního již pak samo jest dáno v zájmu veřejném, jemuž podle názoru zákonodárcova by se přičilo, aby členem obecního zastupitelstva byla osoba, včleněná v organismus úřadu dozorčího, právě z důvodu, že tomuto úřadu přísluší nad obcí přímá moc dohlédací.

K tomu pak přistupuje i úvaha, že volební řád klade takovou váhu na požadavek, aby se zamezila účast osob nevolitelných v členství v obecním zastupitelstvu, že vyloučení osob těch neponechal jen vůli a opatrnosti voličů, kteří jinak jsou jedinými pány námitkového řízení a tím osudu volebních výsledků, nýbrž pokládal za nutno vyhraditi proti osobám nevolitelným v § 53 právo zákroku úřadu dohlédacího třeba proti vůli voličů, přiznav dokonce jeho rozhodnutí, aby jakýkoli průtah se zamezil, platnost konečnou.

Za tohoto stavu nepochybil žal. úřad, dospěl-li k závěru, že veřejný zájem okamžitého výkonu jeho rozhodnutí vyžaduje. Je-li tomu tak, bylo by procesně zbytečno zkoumati, zda právem neuznal i existenci druhého předpokladu, když tento druhý předpoklad — nenahraditelná újma — sám bez předpokladu prvního nároku na přiznání odkladného účinku nezakládá.

Č. 11.419.

Živnostenské právo: I. * Právo rekursu proti udělení dispense od průkazu způsobilosti k nastoupení živnosti hostinské podle § 5 zák. č. 112/1927 Sb. živn. společenstvu nepřísluší. — II. * Slova »podle okolností« obsažená v § 18 odst. 5 živn. ř. vztahují se i na posuzování potřeby obyvatelstva.

(Nález ze dne 14. září 1934 č. 17.336.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 8668/30.

Věc: Společenstvo živností hostinských a výčepnických v M. proti ministerstvu obchodu o dispens od průkazu způsobilosti a proti zemskému úřadu v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

Výrok: Stížnost na rozhodnutí min. obch. z 12. února 1932 se odmítá pro nepřípustnost, rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 21. března 1932 se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: I. Nař. rozhodnutím z 12. února 1932 prominulo min. obch. Josefu F. po rozumu § 5 zák. z 15. července 1927 č. 112 Sb. předepsaný průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou za účelem získání koncese pro hotelový podnik se stanovištěm v K. č. p. 11 s odůvodněním, že jde o význačný hotelový podnik, jehož provozování má význam pro povznesení ruchu turistického a cizineckého, a že jmenovaný prokázal, že svým rozhledem a zkušenostmi podává záruku odborného vedení takového podniku.

II. Dále nař. rozhodnutím z 21. března 1932 udělil zem. úřad v Praze Josefu F. pro dům č. p. 11 v K. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v místnostech ve výměru tom označených, z nichž 15 je určeno k přechovávání cizinců. K odůvodnění bylo uvedeno, že udělení této koncese nevádí ani okolnosti, na které nutno podle § 18 živn. ř. bráti zřetel, ani jiné zákonné překážky. K námitce stěžujícího si společenstva, že potřeba obyvatelstva nevyžaduje této živnosti, bylo podotknuto, že podle ustanovení § 18 odst. 5 živn. ř. při zřízení hotelu k ubytování cizinců ve větších městech není třeba přihlížeti k potřebě obyvatelstva. Dodáno bylo, že město K., čítající přes 8000 obyvatelů, možno považovati za větší město po rozumu cit. zák. ustanovení a že projektovaný podnik možno vzhledem k většímu počtu cizineckých pokojů považovati za hotel, takže jsou splněny předpoklady cit. zákonného ustanovení.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Ad I. Pokud stížnost směřuje proti prominutí průkazu způsobilosti předepsaného v § 2 odst. 1 zák. č. 112/1927 Sb. pro nastoupení živnosti hostinské a výčepnické, uznal ji nss nepřipustnou, uváživ, že ani tento zákon, ani živn. řád neobsahuje ustanovení, z něhož by plynulo, že společenstvu přísluší postavení strany v řízení o udělení dispense. Podle § 23 a) odst. 2 živn. ř. je dispens od průkazu způsobilosti přípustna a dlužno při tom obdobně užití předpisů platných pro živnosti řemeslné (§ 14 c). Na základě § 14 c) odst. 1 možno prominouti předepsaný průkaz způsobilosti za účelem přechodu z jedné živnosti k jiné příbuzné živnosti nebo za účelem současného provozování živnosti příbuzné majitelům živností po řemeslnicku provozovaných anebo takových živností koncesovaných průkazem způsobilosti vázaných. O takovouto dispens v daném případě nejde, ježto nejedná se ani o přechod z jedné živnosti k jiné příbuzné živnosti průkazem způsobilosti vázané, ani o současné provozování příbuzných živností.

V těchto případech arci přísluší živn. společenstvu se zřetelem k ustanovení § 116 a) odst. 1 bod 2 živn. ř. právo odvolací a je společenstvo legitimováno k podání stížnosti proti konečnému rozhodnutí adm. úřadu k nss-u. Jiný případ materiální dispense od předepsaného průkazu způsobilosti pro živnost řemeslnou neb koncesovanou — nehledě k prominutí tovaryšského neb výučního listu a vysvědčení o vykonané zkoušce tovaryšské, oč se tu však nejedná, — živn. řád sám nezná. Zákon pak č. 112/1927 Sb. neobsahuje ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že živn. společenstvu přísluší v řízení o udělení dispense podle § 5 postavení strany, neboť nenařizuje ani, že společenstvo má býti před udělením dispense slyšeno.

Z toho dlužno dospěti k závěru, že společenstvo není legitimováno k podání stížnosti na rozhodnutí sub. I. uvedené a bylo proto stížnost, pokud směřuje proti němu, odmítnouti.

Ad II. Jde-li o zřízení hotelu k přechovávání cizinců ve větších městech a v lázeňských místech, jest od požadavku potřeby obyvatelstva, a jde-li o zřízení hotelů v krajinách horských na podporu turistiky, jest mimo to také od požadavku možnosti policejního dozoru podle okolností upustiti (§ 18 odst. 5 živn. ř.). Stížnost namítá, že o toto ustanovení zem. úřad neprávem své rozhodnutí opřel, poněvadž nejde

o hotel ve větším městě, neboť v podniku jsou pouze 3 pokoje pro přechovávání cizinců, město K. samo má toliko málo přes 4000 obyvatelů a s přičleněnými osadami málo přes 8000 obyvatelů, mezi těmito osadami a K. není prý stavební souvislosti a k projití nezastavěných ploch mezi jednotlivými místy je třeba 20 minut chůze.

Zákon pojmu »hotelu« nepodává a pojem ten není ustálen, je relativní a řídí se podle místních poměrů. V obvyklém slova smyslu rozumí se hotelem jen taková živnost hostinská, která má oprávnění k přechovávání cizinců buď samo o sobě, nebo ve spojení s jinými oprávněními, tvořícími podle § 16 živn. ř. obsah oprávnění živnosti hostinské a výčepnické, má větší rozsah a je zařízena s jakýmsi komfortem.

Josef F. adaptoval dům č. p. 11 v K. pro účely živnosti hostinské a výčepnické. Při místním šetření dne 4. září 1931 bylo zjištěno, že jsou zřízeny 3 pokoje pro přechovávání cizinců. V dodatku k žádosti za prominutí průkazu způsobilosti oznámil však jmenovaný min. obch., že pro zmíněný účel bude věnováno celkem 14 pokojů, že 3 jsou již úplně zařízeny a ostatních 11 počne se podle předloženého plánu dne 1. března 1932 stavěti. Podle seznamu místností, vyhotoveného na základě stav. plánu, má býti zřízeno 15 místností pro přechovávání cizinců a zem. úřad v nař. rozhodnutí udělil zúčastněné straně koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické podle předložených plánů pro 15 místností, určených k přechovávání cizinců. Jest proto bezdůvodné tvrzení, že pouze 3 pokoje mají tomuto účelu býti věnovány.

Proti tomu, že zem. úřad považoval podnik, pro nějž udělil zúčastněné straně koncesi, za hotel, stížnost jiných námitek neobsahuje.

Stížnost namítá dále, že K. nejsou větším městem po rozumu ustanovení 5. odst. § 18 živn. ř. Pro posouzení otázky, jde-li o větší město, jest podle povahy věci rozhodný zejména počet obyvatelstva, a to počet obyvatelstva v celém městě a nikoli snad počet obyvatelstva v té části města neb osadě, kde má míti žádaná živnost hostinská a výčepnická své provozovací místnosti. Stěžující si společenstvo uvádí ve stížnosti, že město samo má přes 4000 obyvatelů a s přičleněnými osadami přes 8000 obyvatelů. Podle zprávy okr. úřadu v Mostě mají K. 8357 obyvatelů. Podle obecného nazírání považují se města s tímto počtem obyvatelstva za větší města. Okolnost, že mezi jednotlivými osadami přičleněnými a původním městem není úplné stavební souvislosti a že mezi zastavěnými částmi města se nalézají větší plochy nezastavěné, jest pro posouzení otázky, jde-li o větší město, nerozhodna, neboť je všeobecně známo, že nejen ve větších, nýbrž i ve velkých, ba dokonce v hlavních městech, nebývá zastavěný obvod souvislý.

Stížnost konečně vytýká, že v nař. rozhodnutí není uvedeno, na základě kterých okolností dospěl žal. úřad k závěru, že může v daném případě upustiti od požadavku potřeby obyvatelstva. Jak bylo svrchu uvedeno, jde-li o zřízení hotelu ve větších městech, jest od požadavku potřeby obyvatelstva »podle okolností« upustiti. Z toho plyne, že úřad může od tohoto požadavku upustiti, je-li to odůvodněno okolnostmi konkrétního případu.

Z nař. rozhodnutí není však patrné, na základě kterých okolností a jakým myšlenkovým postupem dospěl žal. úřad k závěru, že v tomto případě nemusí přihlížeti k potřebě obyvatelstva. Tento nedostatek

ztížil stěžujcímu si společenstvu účinnou obranu a nss-u odňal možnost, aby nař. rozhodnutí po této stránce přezkoumal, což zakládá podstatnou vadu řízení.

Č. 11.420.

Vojenské věci. — Řízení před nss-em. — Občanství státní: I. * Vdova po pensionovaném vojenském gážistovi na Slov. jest legitimována k stížnosti na nss ve věci doplatků jeho výslužného. — II. * Pensionovaný vojenský gážista, jemuž bylo uděleno státní občanství podle zák. č. 152/1926 Sb., nemůže z § 6 cit. zák. vyvozovati nárok na výplatu výslužného již ode dne 28. října 1918.

(Nález ze dne 15. září 1934 č. 17.422.)

Prejudikatura: ad II.: srov. Boh. A 8088/29.

Věc: Marie F. v Košicích proti ministerstvu národní obrany o vojenské zaopatřovací platy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dne 4. května 1910 utrpěl manžel st-lčin, major Rudolf sv. pán F., při jízdě na vojenské cvičišťe pádem s koně úraz. Na základě provedeného řízení superarbitračního min. války ve Vídni výnosem z 18. listopadu 1911 uznalo jej k službě nezpůsobilým a navrhlo, aby byl dán na dovolenou s čekáním na dobu jednoho roku. Podle výnosu min. války ze 16. listopadu 1912 měl býti jmenovaný navržen k přeložení na odpočinek jako invalida, nezpůsobilý také k jakékoli službě domobranecké, a měl mu býti přiznán přídavek pro poranění 400 K. Podle výnosu vojenského velitelství v Košicích z 26. srpna 1918, vydaného k výnosu min. války z 21. srpna 1918, byl manžel st-lčin jako major s titulem a charakterem podplukovníka dnem 1. září 1918 opět přeložen na odpočinek a bylo mu poukázáno výslužné 4.440 K, osobní přídavek 360 K, přídavek za zranění 400 K a přídavek na byt 412 K 80 h.

Výnosem mno z 26. července 1920 byl manžel st-lčin osobním věstníkem č. 35/1920 přijat do čsl. armády. Výnosem mno z 25. září 1924 bylo manželu st-lčinu sděleno, že byl podle zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. věstníkem osobním č. 35 z roku 1920 ze 17. dubna 1920 přijat do svazku čsl. armády jako gážista ve výslužbě, že mu byl výnosem z 27. ledna 1921 přiznán podle téhož zák. dnem 1. listopadu 1918 nárok na vojenské zaopatřovací požitky, že jemu ode dne 1. listopadu 1918 náleží zaopatřovací požitky vyměřené podle zák. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z., na výslužném 4.440 Kč, osobní přídavek 300 Kč, přídavek za zranění 400 Kč a příbytečné 412 Kč 80 h a že se ode dne 1. ledna 1920 zvyšuje výslužné podle zák. z 27. ledna 1921 č. 48 Sb. na 6.840 Kč.

Výnosem z 25. září 1929 žal. úřad vzhledem k rozhodnutí min. vnitra z 10. června 1929, jímž byla zamítnuta žádost manžela st-lčina o udělení čsl. státního občanství, nařídil, aby koncem září 1929 byla zastavena další výplata jeho zaopatřovacích požitků, poněvadž podle onoho rozhodnutí není on čsl. státním příslušníkem, a zrušilo jeho přijetí do svazku čsl. armády.